

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ Κ. ΝΤΟΥΜΕΡΓΚ

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΠΡΟΔΟΜΕΝΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΤΑ Θέλαρα της Τύρας χαμψίλων, σαν να ήθελε να κλείσει μέσα στην ψυχή της, τη σοβαρή και τρυφερή έκφραση των τόσο αγαπημένων της ματιών του Τζιλ, και τα σθημένα χείλη της ψιθύριζαν:

—Ο Θεός είναι καλός που μου στέλνει αυτή την εύτυχια στις τελευταίες ώρες της ζωής μου...

Η Τύρα αποκοιμήθηκε γλυκά το στερνό της ύπνο, εν' απόγευμα του 'Ιουλίου, μέσα στην άγκαλιά του Τζιλ. Πριν κλείσει για πάντα τα μάτια της, του έριξε ένα τελευταίο βλέμμα, ένα βλέμμα γεμάτο μι' απέραντη αγάπη, και του ψιθύρισε με φωνή που μόλις ακουγόταν:

—Θά γίνης εύτυχισμένος!... Κ' η Κάγια το ίδιο... Θά προσεύχομαι στο Θεό για σας, δυο επίγειες αγάπες μου!...

Και ξεψόχησε.

XVIII

—Ήρθε η άλληλογραφία του μπαμπά, Άντωνινε; Δός το μου... Θά το δώσω μόνη μου... Και παρνοντας από τα χέρια του ύπνρητή το δίσκο που ήταν γεμάτος γράμματα και περιοδικά, μπήκε μέσα στο γραφείο του Τζιλ.

Το γραφείο ήταν έρημο, εκείνη τη στιγμή. Η μικρούλα απόβησε το δίσκο επάνω στο τραπέζι. Έριξε ένα τρυφερό βλέμμα στη μεγάλη φωτογραφία της μητέρας της, μπροστά στην οποία κάθε μέρα έβαζε λουλούδια και πήγε και κάθισε στην αγαπημένη της γωνία με ύψος κουρασμένο, που ήταν δύσκολο να το βλέπει κανείς σ' ένα τόσο μικρό κοριτσάκι.

Είχε άδυνατσει κ' είχε χλωμάσει ακόμη πιο πολύ τόν τελευταίο καιρό ή φταγούλα μικρή Κάγια. Μετά το θάνατο της μητέρας της, που ήταν ένα δυνατό κλονισμό, για το λεπτό όργανισμά της και για την ευαίσθητη καρδιά της, είχε πέσει βαρεία άρρωστη. Ο Τζιλ την περιποιήθηκε με μι' απέραντη άφοιαση. Μόλις άρχισε ν' αντιληφθεί, ότι δηλ ή στοργή του, που ήταν πολύ θαθεία ώστόσο, δεν μπορούσε ν' αντικαταστήσει τις φροντίδες και τη μητρική πεοιοποίη μις γυναίκας, προπάντων σ' ένα παιδί τόσο, όπως ήταν ή κόρη του.

Ωστόσο, έπορε να μονιμοποιηθ ή κατάστασι, γιατί οδε συλλογιζόταν καν να συνάμη δεύτερο γάμο. Θά προσπαθόσε μόνο να βοη ή καλύτερη παιδαγωγό για την Κάγια, γιατί αυτή που της είχε τόσα, μιά ένα πολύ σοφά και στεγνή, της προκαλούσε φόβο και όχι αγάπη.

Αυτές ή φροντίδες εναιώνουσαν με τη θλίψη που του προκαλούσε το κενό, το όποιο του είχε αφήσει ο θάνατος της φταγής Τύρας. Η κατοικία του του φαινόταν άπιστευτα ψυχρή από τότε που δεν αντίκρυζε, όταν ξαναγύριζε σ' αυτή, το χαμόγελο της γυναίκας του.

Ωστόσο, θιαζόταν πάντα και τόσα να ξαναγυρίσει στο σπίτι του γιατί ήθελε με πόνη άνωμοινοία περίμενε ή μικρούλα Κάγια την έπιστοφή του λατρευτού της πατέρα. Μά κι' ο Τζιλ θιαζόταν να την ξαναβή, να πληροφοσηθ ή μίπως ήταν πιο κουρασμένη και να προσπαθή να κινή να χαισυελάσουν τά χλωμά της χείλη.

—Ετσι κ' εκείνο το άπόγευμα ξαναγύοισε δυο πιο γρήγορα υπορούσε στο σπίτι του. Η Κάγια, άκούοντας τη φωνή του στην είσοδο, έτρεξε να τον ύποδενη ή δυο πιο γρήγορα υπορούσαν τά άδύνατα ποδαράκια της.

—Ω! μπαμπά! φώναξε. Δεν φαταζόμουν ότι θά νυιζάτε τόσο νήγορα! Τι εύτυχια!

—Βιάστηκα για σένα, αγαπημένη μου μικρούλα. Ένεις άκκία πονοκέφαλο;

Και ο Τζιλ έπεσε ναϊθευτικά το χέρι του στο έλαφά άφλονισμένο μέτωπο της μικρούλας.

—Κοντεύει να μου προσή, μπαμπά... Τώρα νιάλιστα Αν' μοι πείραση έντελδς, άποει είσαι υπό έδω.

Ο Τζιλ έβδισε το καπέλλο του στον ύπνρητή και πείονοντας από το χέρι την Κάγια, μπήκε στο γραφείο.

—Τό τανυδρομείο σας έβτασε, μπαμπά... Τό έβαλα επάνω στο τσάπξι σας, είπε ή Κάγια.

—Καλά, μικρούλα μου, άπάντησε άφηρημένος ο Τζιλ.

Κάθισε και πήρε την Κάγια στα γόνατά του.

Έκείνη έγυιρε το κεφάλι της επάνω στο στήθος του, ενώ αυτός χάιδευε τά ξανθά της μαλλιά.

—Τι έκανες δυο έγω δεν θριασκόμουν έδω;

—Η κ. Μαργκέ θέλησε ν' άναπαυθώ, μπαμπά. Προσάθησα να κοιμηθώ, μά δεν μπόρεσα... Σ κεντόμου ενάς... και τη μαμά.

—Φωγή Κάγια! είπε ο Τζιλ, με συγκίνηση, σκόβοντας για να τη φιλήση. Κ' έγω έσένα σκεπτόμου, μικρούλα μου... Καθώς συζητούσα με την ήθοποιό κ. Ντορμπά για το έργο μου, που πρόκειται να παραστήση στην Άμερική στις άρχές του φθινοπώρου, πιάσαμε κουβέντα και για σένα και μου ύπέδειξε μιά άμορη γωνιά στην Έλθετία, όπου θά γίνης έντελδς καλά και όπου θά περάσω με περιφημα το καλοκαίρι μας. Τι λές έου γι' αυτό;

—Θά είμαι καλά μαζί σας, όπουδήποτε κι' άν πάμε.

—Τότε πρέπει να προτοιμαστούμε για να φύγομε την προεξη έβδομάδα. Τώρα κάθισε έκει, μικρούλα μου, για ν' άνοίξω την άλληλογραφία μου.

Η Κάγια πήγε και πήρε την πολυθρόνισα της και κάθισε κοντά στον πατέρα της, ενώ αυτός με μιά κίνηση άρνη, τράβηξε κοντά του το δίσκο με τά γράμματα για να ρίξει μιά ματιά στις έπιγραφές τους.

Δεν περίμενε τίποτε το ένδιαφέρον από αυτή την άλληλογραφία που προεργόταν από άνωώτους θαυμασιάζ του ως επί το πλείστον. Τά έσοργα, το ένα μετά το άλλο, έπιφολασσόμενος να τά διαβάση το θράδυ για να ύπαγορεύση την άλλη μέρα τις άπατηήσεις στο γραμματέα του.

—Έξασνα έμω, του σάηκε ότι ή καρδιά του έπαπε να χτυπά. Έκει, σ' ένα φακέλλο λευκό πολύ άπλό, είχε άναγνωρίσει ένα πολύ γνωστό του γράφιμο, ένα γράφιμο που είχε να το αντίκρυσή πολύ καιρό.

—Κλάρα! ψιθύρισε.

Και μονομιάζ, ή πολυαγαπημένη άνάμησι της έξάβελφης του ξαναγύρισε με μιά μυστηριώδη δύναμη, ή όποια φανέρονε στο Τζιλ ότι αυτή ή μεγάλη αγάπη, παρ' όσα κι' άν έκανε για να την καταπνίξη, άπόμεινε πάντα άλοζώζωντα μέσα του.

Μά τώρα τί ήθελε ή Κλάρα απ' αυτόν; Μετά το θάνατο της Τύρας, ο κ. ντε Κομπέρ του είχε γράψει ένα σύντομο συλλυπητήριο γράμμα, προσέβοντας άπλως ότι ή κόρη του προσεχόταν καθημερινώς για τη νεκρή και γι' αυτούς που άπόμειναν. Ο Τζιλ είχε κάπως ξαφνιασθή και ψυχραυθή που ή Κλάρα δεν είχε γράψει μιά γραμμή με το χέρι της και με αφίεμο της καρδιάς είχε συμπεράνει ότι ή έξογλή του δεν ήθελε πεί να έχη προσωπικές σχέσεις μαζί του, από φόβο μήπως ξαναγύρισει το παλιό του ασήημα.

Μέ χέρι νευρικό, άσποσφράγιστο το φακέλλο. Και διάβασε αυτά μόνο τά λόγια:

«Έλ θ τε, Τζιλ. Θ έ λ ω ν ά μ ι κ ρ ο υ σ μ ι λ ή σ ω. Φ έ ρ τε κ α λ ή τ ή μ ι κ ρ ο υ λ α σ α ς Κ ά γ ι α.»

—Απόμεινε μιά στιγμή άκίνητος, μη τολμώντας να πατέψη στα μάτια του. Η Κλάρα τον προσκαλούσε... Θά την ξανάβλεπε... Τι ήθελε να το πη...

—Αν... Άν...

—Οχι, ήταν τρέλλα να το όνειρεύεται αυτό!...

Μά θά πνίγανε, θά πνίγανε να τη δή το ταχύτερο!... Ήθελε να μάθη...

Πώς ή καρδιά του άναπηδούσε μέσα στο στήθος του με τη σκέψη μόνο ότι θά ξανάβλεπε το αγαπημένο της πρόσωπο!

—Αγαπημένη μου, είπε στην Κάγια, πνίγανε πές γρήγορα στη Βικτωρίνα να έτοιμηση τη θαλιτσούλα σου. Φεγόμει αβριο για την 'Ιταλία...

Η μικρούλα άνοιξε διάπλατα τά μάτια της.

—Για την 'Ιταλία; Έκανε ή Κάγια. Μά μου έχχατε πη πώς θά πνιγάνομε στην Έλθετία...

—Θά πάμε ίσως κατόπι. Μά θά πάμε τώρα να δούμε τον έξάβελφό μου παρώνω ντε Κομπέρ και την κόρη του Κλάρα... Μά, άλήθεια, ή Κλάρα σέ έξέρι έσένα... Θυμάμαι πώς μου είχε διηγηθ ή κάποιο δυστύχημα που συνέβη στην παραμύθη σου, έπειτ' από το όποιο σέ πνιξε πάλι κοντά στη μαμά σου...

(Άκολουθεί)

